

Francisc al păsărilor

...Clara și Soarele

Secretul din Assisi

Găsiți la Editura Solisis:

Întâlniri Solare de Marianne Dubois

CD de meditații ghidate Atomi de Diamant de Rada Pantea

Cartea secretă a lui Jeshua, volumul I,
Anotimpurile trezirii de Daniel Meurois

Cartea secretă a lui Jeshua, volumul II,
Anotimpurile împlinirii de Daniel Meurois

Akhenaton Faraonul Soare de Daniel Meurois

Testamentul celor Trei Marii de Daniel Meurois

Șamanul și Christul de Daniel Meurois

În curs de apariție:

Apocalipsele lui Ioan de Daniel Meurois

Privire din Înalt de Daniel Meurois

Omul și Corpurile lui de Annie Besant

Tratatul celor 7 raze, Prima Parte de Alice Bailey

Medicina celor 3 S de Daniel Meurois

Râsul lui Dumnezeu de Marianne Dubois

Editura Solisis

Turda, 2022

Cuprins

Prefața editorului	7
Povestea unei invitații.....	9
<i>A fost odată... nu cu mult timp în urmă.....</i>	13
Capitolul I – Primele amintiri	15
Capitolul II – Chemările	35
Capitolul III – O fereastră în suflet.....	53
Capitolul IV – Prin poarta morților.....	65
Capitolul V – Revelația păsărilor.....	81
Capitolul VI – Revelația de la Damietta	99
Capitolul VII – Deziluzionările.....	129
Capitolul VIII – Manuscrisele de la Sfântul Damian.....	149
Capitolul IX – Sângele și untdelemnul	163
Capitolul X – Floarea de ciulin	183
Capitolul XI – Ultimul cântec de laudă	193
Capitolul XII – Numele Iubirii.....	209

LIBRIS | We know
 a book

nume pe care fără îndoială tu nu l-ai ales, dar care trebuia să îi placă Domnului. Poate că tocmai acest nume te-a făcut atât de bătaios și de puternic pentru că lăuda în tine, în noi ...

Francisc... Îmi amintesc că mi-ai spus într-o zi că ai murmurat numele de Ioan¹ la urechea celei care te-a adus pe lume într-o casă frumoasă de pe deal, printre măslini. Acest nume ți se părea mai delicat pentru că aparținuse fratelui apostol care l-a iubit atât de mult pe Domnul Isus. Acest nume traducea mai mult cântecul inimii tale.

Francesco, Francisc, era totuși marca tatălui tău, semnătura sa, ca o amintire a negoțului sau a luptei. O cicatrice de război mi-ai mărturisit... Resturile unei armuri vechi pe care voiai să o abandonezi pentru totdeauna. Dacă a fost așa, prieten al meu, fratele meu de suflet, să nu te îndoiești niciodată că ai reușit.

Pe drumuri și în Galileea inimii tale, nu ai devenit tu asemenea lui Ioan², cel care l-a iubit atât? Nu l-ai reînviat în tine?

Da, știu că ți s-a părut lungă această călătorie pe pământ prin care te-ai regăsit pentru a ne arăta mai bine Soarele, Luna și stelele. Și asta te-a și apăsât, la fiecare pas.

Pentru asta a trebuit să se termine atât de curând? Pentru asta? Totuși vedeai în asta Cerul ...și Cerul te iubea!

¹ Francisc chiar a primit numele de Ioan la naștere. Tatăl său, când s-a întors de la război, a impus numele Francesco în amintirea bătațiilor sale alături de „franci”.

² A se vedea și „Apocalipsele lui Ioan” de același autor.

Capitolul I

Primele amintiri

În acea dimineață m-am trezit tresărind. Prin mica fereastră a chiliei mele, primele raze de lumină ale zorilor abia se iveau.

M-am așezat imediat pe rogojină, învelindu-mă cu vechea haină care îmi servea de pătură. Capul îmi era cuprins de un fel de febră rece și nu puteam să revin dintr-un vis ciudat...

Era într-adevăr un vis? Nu, nu putea să fie asta... El, Francisc, voia să îmi spună ceva. Tocmai îl văzusem, acolo, la doi pași de mine. Stătea pe iarbă și își ridicase ușor marginea robei atât cât să îi vad picioarele... Picioarele lui se descompuneau... Era o imagine cutremurătoare, dar nu îmi era frică.

„Vino, Chiara, vino...” l-am auzit. Aceste cuvinte m-au trezit și mi-au făcut inima să îmi bată cu putere în piept. Nu am mai așteptat nicio clipă. Mi-am încălțat sandalele impregnate de răceala solului, mi-am luat haina și am împins ușa joasă a chiliei unde dormeam.

Înebuniseam? Ce mă apucase pe mine, cea care îmi interzisesem să merg și să îmi vizitez fratele de suflet acolo, jos în vale? Abia dacă se vedea ceva... Ce aveam să le spun celorlalte, lor, căroră le ceream să fie atât de reținute? Dar nimic nu îmi venea în ajutor... O forță mă împingea, iar eu nici măcar nu încercam să mă opun.

Bâjbâind pe culoarul în care dădeau aproape toate chiliile comunității noastre, am ghicit printr-o ușă întredeschisă siluetele surorii mele Agnes și ale altor două surori. Ici și colo cineva se auzea tușind. Nu trebuia să mă

vadă nimeni ieșind... Nu vroiam să dau explicații. Mergeam în vale să-l vizitez pe Francisc așa cum îmi ceruse el și asta era tot...

Din fericire, ușa casei noastre, care se afla chiar în spatele bisericii Sfântul Damian nu a scârțâit. În ce privește poarta orașului, două gărzi tocmai trecuseră pe acolo trântind-o. Pe jumătate adormiți, străjerii nu au zis nimic și cu un aer năucit, m-au salutat cu un respect exagerat făcându-mă să mă simt stânjenită.

De acolo îmi amintesc că m-am rostogolit pe drumul care cobora șerpuit printre măslini și stejari tineri. Aproape că mi-am sucit gleznele... dar nu! Acea forță era încă prezentă, nu mă părăsea și îmi dădea impresia că plutesc pe deasupra tuturor obstacolelor. Doar un colț al rochiei mele s-a prins într-o tufă mare de ciulini, obligându-mă să mă opresc să-mi trag sufletul.

Când mi-am ridicat capul pentru a-mi continua cursa, o formă umană a apărut în fața mea, la cotitura drumului. Era un bărbat care se căznea să alerge. După câteva clipe am ajuns față în față. L-am recunoscut pe fratele Leo, abia acoperit de roba lui mare din pânză, ruptă la genunchi din cauza muncii la câmp. Fără suflu, el a găsit cu greu puterea să bolborosescă trei fraze:

– „Domnul să fie lăudat! Ești tu, soră Chiara. Vino repede. Fratele Francesco te cheamă... Cred că va pleca.”

Și când fratele Leo a terminat de vorbit, ultimele cuvinte i se înecau în gât într-un suspin reprimat.

Nu m-a întrebat de ce eram acolo singură, la o oră atât de nepotrivită pentru obiceiurile noastre. Fără îndoială că ghicise motivul... Trăiserăm atâtea lucruri încât complicitatea Invizibilului nu mai putea să ne surprindă sufletele.

Nu am vrut să-i pun întrebări fratelui Leo. Cum, de ce... nimic din toate acestea nu avea importanță. Trebuia să ajungem cât mai repede la micul refugiu din vale, lipit

de capela pe care Francisc o restaurase cu propriile lui mâini¹.

Am început să alerg în urma fratelui cum puteam, repetând numele Domnului Nostru în speranța că voi primi forță și voință.

Forță și voință... e ceea ce ne ceruse întotdeauna, el, care urma acum să plece...

Sub cerul care se lumina din ce în ce mai mult, pereții refugiului și acoperișul capelei au apărut în sfârșit după un drum ocolit prin pădurice, printre tufișuri și ierburi înalte.

– „L-am instalat în hambarul folosit ca azil din spatele capelei. El nu vroia... aproape că a trebuit să îl obligăm.”

Fratele Leone – Frate Leone îi spuneam – epuizat, a împins în fața mea ușa micuței construcții de piatră. Nu știam de ce, dar trebuie să spun că o bucurie ciudată mi-a cuprins atunci inima, o bucurie care mă făcea să vreau să plâng. Mi-am plecat capul și am pășit prin portic...

Erau acolo, la intrare, roțile de la o căruță și câteva baloturi de paie. Încăperea, destul de mare, era împărțită în mai multe părți prin cearșafuri vechi, suspendate de grinzi, care dădeau iluzia unei fărâme de intimitate. Am auzit recitându-se rugăciuni în latină și inima mea a început să bată mai tare în timp ce inexplicabila mea bucurie tot nu mă părăsea.

– „Francesco... m-am surprins murmurând în mijlocul propriei mele rugăciuni... Francesco...”

Fratele Leo a trecut atunci prin fața mea și m-a condus în fundul camerei, acolo unde, printr-o fereastră îngustă, pătrundea prospețimea clară a dimineții.

Francisc era acolo, întins pe un pat, și trei frați așezați pe jos psalmodiau litanii lângă el.

¹ Capela numită „Portioncule”, care astăzi face parte din bazilica „Santa Maria degli Angeli”.

LIBRIS

We know
books

M-am stăpânit să nu îmi scape vreo exclamație. Era atât de schimbat... De aproape trei luni nu îl mai văzusem. El nu voise asta. De altfel, nu mai voia să vadă pe nimeni.

La capătul puterilor, mereu în rugăciune, el vorbise atunci cu mine câteva minute sub migdalul care se găsea în apropierea capelei. Deja nu mai vedea aproape deloc și am înțeles că un fel de pudoare îl făcea să nu vrea să se arate astfel.

Mi-a dat atunci câteva sfaturi pentru buna orânduială a Casei Săracelor Doamne de care eram responsabilă și apoi, pentru că îl privisem cu un aer evident preocupat, a încheiat discuția adăugând cu un strop de tristețe: „Nu te îngrijora, Chiarina... e doar ceva în mine care a obosit...”

Chiarina... Așa îmi spunea când era sigur că nimeni nu îl auzea.

Văzând că mă apropii de rogojină, unul dintre frații care se rugau s-a dat într-o parte ca să îmi facă loc să mă așez pe pământ. Cred că aproape m-am lăsat să cad fără să îl observ. În realitate, privirea mea nu putea să se desprindă de la chipul lui Francisc. Abia dacă îl puteam recunoaște. El, care și înainte era atât de slab, ajunsese ca un pergament îngălbenit și brăzdat, ca un câmp arat de prea multe ori.

Chiar tu ești, Francesco? Cum ai ajuns așa? Tu, căruia Domnul Dumnezeu i-a dat atât de mult și pe care și tu l-ai iubit atâta? Știi cum de mi-am pus această întrebare? Nu mă chinuia. Nu... Încercam doar să îți înțeleg misterul. Am zâmbit... și în acel moment, îmi amintesc, tu ai deschis ușor ochii.

– „Apropie-te, Sora mea. El nu te vede” murmură fratele Leo aplecându-se înspre mine.

– „Nu mai spune prostii, Leo... Poate că nu mai pot să văd mare lucru, dar aud încă bine...”

Dulce și în același timp gravă din cauza epuizării pe care o exprima, vocea lui Francisc ne-a făcut aproape să tresărim, într-atât nu ne așteptam la asta.

– „M-ai chemat, Francesco?”

El a încuviințat mișcând capul, totuși fratele Elia, aflat în stânga sa, încerca să îl împiedice să se ridice sprijinindu-se în coate.

Exact în acel moment mi-am dat seama că l-am chemat simplu, pe nume, contrar regulamentului comunității noastre.

Am simțit imediat privirea dezaprobată a tuturor celor care erau acolo... dar nu îmi păsa. Venisem să întâlnesc sufletul lui Francesco, cel pe care mi-l revelase calea mea, nu pe fondatorul Ordinului nostru.

– „Ei bine... Ce aveți cu toții?”

Făcându-ne să tresărim încă o dată datorită reacției sale, Francisc închise încet ochii.

– „Lăsați-mă singur cu sora Chiara, murmură între două crize de tuse. Duceți-vă...”

S-a făcut liniște și ghiceam că cei patru se priveau dezorientați.

– „Dar... asta contravine regulii noastre, bolborosi într-un târziu unul dintre ei. Femeile...”

– „Și ce e cu asta? Regulile sunt făcute pentru oameni, frate. Oamenii se schimbă și dispar. În curând eu voi fi cel care dispare...”

Vocea lui Francisc a devenit brusc mai puternică și eu am simțit că roșesc din cauza stânjenelii pe care o provocam.

Nimic nu s-a mișcat timp de o clipă care mi s-a părut interminabilă, apoi Francisc a oftât îndelung, arătându-și nerăbdarea. Abia atunci cei patru călugări s-au ridicat. Îi auzeam înapărtându-se fără să spună un cuvânt și apoi cum s-au așezat în cealaltă parte a camerei, în spatele cearșafurilor suspendate. În sfârșit, se auziră balamalele

ușii azilului... unul dintre ei preferase cu siguranță să iasă.

– „Vrei să stingi lumânarea aceea, sorella¹? Nu trebuie să o irosim. Au stricat două lumânări noaptea trecută... Nu am putut să îi împiedic.”

Mi-am întins mâna deasupra unei mici flăcări care ardea într-un colț al peretelui și atunci am văzut cum se schimbă chipul lui Francisc. Un zâmbet larg și tandru s-a așezat pe buzele sale. Cred că am privit multă vreme acel zâmbet care nu se mișca și care parcă aștepta ceva. Mi-am spus că părea că savurează o veche timiditate... Da, era timid, Francisc. Îl cunoșteam îndeajuns ca să știu că toată viața luptase împotriva acestei trăsături de caracter și că tot ce realizase se datora numai curajului său. Forță și voință...

Nu aveam încă șaisprezece ani când l-am văzut pentru prima dată... Vreau să spun când mi-am dat seama că el exista. Era pe vremea când familia mea se hotărâse să se stabilească din nou la Assisi. Aveam în oraș o casă frumoasă pe care tatăl meu decisese să o abandoneze până când unele probleme de confruntare armată nu erau reglate. Eu nu înțelegeam nimic din toate astea... Vedeam doar cum conțiii și prinții se tot războiau.

Când l-am văzut pentru prima oară pe Francisc, el m-a făcut să mă gândesc la unul dintre aceștia, chiar dacă el nu era decât fiul unui om de rând. Eram în piața orașului, lângă fântână, când a apărut mândru, călare pe un armăsar pestriț, alături de trei sau patru tovarăși. Mi s-a părut frumos, îmbrăcat într-o tunică maro cu reflexe aurii. Recunosc că mi-ar fi plăcut să mă privească, dar de ce ar fi făcut-o? Îmi spuneam că sunt prea tânără și, mai ales, atât de neînsemnată... Cum puteam să-mi imaginez că aceea zi va marca zorii unei noi vieți și că privirea sa nu îmi va mai părăsi niciodată inima?

¹ Surioară.

– „La ce te gândești, Chiarina... Ești tăcută...”

Francisc întredeschise din nou ochii.

– „Mă rugam...”

– „Ești sigură?”

Recunoșteam prea bine felul lui dintotdeauna de a-ți pătrunde în suflet.

– „Era o rugăciune a mea...”

– „O amintire?”

Pentru a doua oară de când venisem am simțit ca roșesc și nu am putut să îmi împiedic gestul de a-mi aranja voalul pe cap.

– „O amintire de-a noastră? Te rușinezi de ea?”

Vocea sa era aproape stinsă.

– „Eu, nu... sau cel puțin acum nu îmi mai e rușine. I-am cerut Domnului Nostru pacea... și el mi-a răspuns că mi-a oferit-o întotdeauna, dar că eu nu am știut să-mi deschid mâna destul de larg. De câteva luni reușesc însă puțin mai bine... cel puțin așa cred.

Povestește-mi... povestește-mi ca să știu dacă e adevărat și să nu îmi mai fie rușine...”

– „Să îți povestesc...? Francesco...”

Nu înțelegeam unde vroia să ajungă Francisc. Poate avea febră? Niciodată nu vorbise așa înainte. Și cei trei care stăteau așezați în fundul camerei... Cu siguranță încercau să asculte tot ce vorbeam! Îi auzeam cum se roagă, dar... suntem cu toții atât de slabi!

– „Chiar este timpul să plecăm în căutarea trecutului, frate? Eu am venit să țin mâna sufletului tău pentru că asta mi-ai cerut.”

– „Poți să îmi ții doar mâna...”

M-am prefăcut că nu înțeleg. Francisc spulbera într-o fracțiune de secundă regulile de viață pe care ni le dăduse. Încă o dată, un surâs larg și blând s-a instalat pe buzele lui, mai tandru poate decât cel dinainte.

– „Domnul este pretutindeni; El cutreieră toate drumurile și vorbește toate limbile, sorellina. Povestește-mi în tăcere dacă așa preferi...”

Atunci am avut forța și îndrăzneala să iau mâna lui Francisc. Înfășurată într-un bandaj, mâna lui ieșea puțin de sub pătura sărăcăcioasă care abia dacă îl încălzea. Am avut doar grijă să îi ascund mâna sub mâneca mea. În tăcere... Da, așa era mai bine. Nu era tăcerea cel mai frumos lucru pe care el ni-l învățase? Tăcerea era întotdeauna aurită... În ea se întâmplau atâtea!

Pentru o clipă m-am întrebat de ce Francisc voia să mă reîntorc în această „amintire de-a noastră” care era, fără îndoială, amintirea momentului întâlnirii noastre, cu cincisprezece sau șaisprezece ani în urmă. Până la urmă am abandonat orice ezitare și în spatele pleoapelor închise am lăsat să vină imaginile din amintirea mea. Le alun-gasem atât de des, ca și cum ar fi aparținut unei lumi vechi, murdare și care nu puteau fi mărturisite!

Francisc avea atunci vreo douăzeci și cinci de ani, nu mai știu, și ne dădusem întâlnire în vale, nu departe de capela în ruină. Eram puțin sălbatică și aveam obiceiul să plec de acasă timp de mai multe ore fără ca părinții mei să se îngrijoreze. De cele mai multe ori, doar sora mea Agnes știa unde mă aflam. Escapadele mele de adolescentă erau atât de inocente...

De fapt, îmi plăcea să fiu singură și să mă rog la Dumnezeu. Afară, acolo unde mi se părea că natura cântă tainic, aveam certitudinea că Îl pot găsi mai ușor decât în biserici. Era pentru mine atât de evident, încât era indiscutabil.

În ziua aceea însă, a fost puțin diferit. Era cineva la capătul drumului meu. Cu siguranță, nu era o întâlnire de îndrăgostiți... Dar, pentru că ne intersectasem în piață sau pe străduțele orașului, ceva ștraniu se întâmplase între privirea lui Francisc și a mea. Privirea sa era atât de

limpede și de tristă, deși vroia să pară atât de veselă încât îmi puneă întruna întrebări.

Nu mai știu de ce Francisc a ajuns să îmi spună că se ducea în fiecare dimineață în vale. Părea atât de neobiș-nuit pentru unul ca el, în jurul căruia se învăteau băieții aceia gălăgioși. Și nu mai știu nici ce m-a făcut să îi răspund că și mie îmi plăcea să stau acolo și că voi veni acolo să îl salut începând de a doua zi.

Când ne-am întâlnit lângă păduricea de dafini de la capătul potecii, am avut impresia că eram doi vechi prieteni. Cum nici unul dintre noi nu știa ce să spună, am început să-i vorbesc despre Domnul Nostru care era atât de prezent în mine. Îmi amintesc mai ales că i-am spus că Îl vedeam pretutindeni și că El era toată viața mea.

– „Nu știu... mi-a răspuns el, puțin surprins. Nu știu dacă ne putem ruga într-o biserică al cărei acoperiș e căzut la pământ...”

– „Vrei să te rogi acum cu mine?”

– „Nu știu... Se pare că va trebui să plec din nou cu sabia să mă alătur trupelor Seniorului Brienne. Poate luna viitoare...”

– „Asta înseamnă că vei ucide oameni?”

– „Nu, nu... dar e sigur că mă voi bate.”

– „Asta spun și eu...”

– „Tu nu poți să înțelegi...”

– „E adevărat, m-am surprins răspunzându-i cu îndrăz-neală, dar înțeleg că inima ta este împărțită în două... Dacă nu ar fi așa, nu ai veni aici. Sunt atâtea locuri în care ai putea mai degrabă să fii decât în fața acestor pereți care se prăbușesc în ruină.”

Francisc nu răspunse. Am văzut că l-am rănit și mi-am reproșat imediat asta.

– „Te vei întoarce aici și mâine? m-a întrebat ascun-zându-și chipul ca și cum ar fi avut lacrimi în ochi. Trebuie să mă întorc acum. E mai târziu decât credeam.”

LIBRIS

We know
books

Bineînțeles că a doua zi eram acolo la aceeași oră. Părea că eu eram prima care ajunsese și m-am hotărât să aștept la umbră, în spatele dafinilor.

Îmi amintesc că îmi ștergeam fruntea cu mâneca rochiei când cineva a apărut din frunziș scoțând un strigăt puternic. Era Francisc! Mi-a înghețat sângele în vine... Am rămas fără voce în fața lui, iar el râdea...

Nu știi de fapt ce s-a întâmplat atunci... În clipa următoare m-am aruncat asupra lui, mâinile noastre s-au întâlnit... apoi gurile noastre s-au atins ușor. Apoi am început să plâng de parcă tocmai aș fi comis cea mai îngrozitoare greșală, iar el a început să își treacă ușor mâna prin părul meu. „Chiarina, șoptea el, iartă-mă...”.

Atunci a fost prima oară când mi-a spus așa, fără să poată rosti nimic altceva decât o ghirlandă de „iartă-mă, iartă-mă...”.

Eu și Francisc ne-am mai revăzut de încă patru ori, foarte cast, deși arzând de o febră pe care nu o cunoșteam.

Mângâieri ale ochilor, mângâieri ale mâinilor care nu îndrăznesc, mângâieri ale inimilor care nu găsesc niciun cuvânt...

Eu pluteam deasupra pământului și mă acuzam că îl trădez pe Domnul Isus comițând ceea ce mi se părea a fi cel mai rușinos păcat. Erau porțile paradisiului și porțile infernului în același timp.

A fost aproape o ușurare când Francisc a plecat pe neașteptate pentru a se alătura micii armate care se războia. Dimineața devreme l-am văzut îmbrăcat cu o haină sclipitoare, călare pe un armăsar. Împreună cu vreo zece însoțitori, se pregătea să treacă de porțile orașului. Privirile noastre s-au făcut că nu se cunoșteau sau că se întâlniseră doar în treacăt... Ce trist!

Îți amintești, Francesco? Era în anul 1204 al Domnului Nostru, la sfârșitul verii.

– „Era dulce și înfricoșător în vremea aceea, nu e așa, surioară?”

Vocea surprinzător de melodiosă a lui Francisc m-a făcut să deschid ochii. Doamne... a citit într-atât în amintirile mele, în amintirile *noastre*? Chiar devenise cu adevărat aproape la fel ca Domnul Isus?

– „Îți amintești de vremea în care vroiam să devin cavaler și să atac Peruggia? Ce nebunie! Aveam prea mult foc în mine și nu știam încotro să îl îndrept. Domnul Nostru îmi părea atât de departe cu cerințele lui de care nimeni nu vroia să audă! Pot să-ți spun astăzi că am glumit adesea despre asta cu Giovanni și cu alții pe străduță, în apropierea bucătăriilor episcopului. Mirosea atât de bine acolo!”

Cu ochii febrili, Francisc respira greu și începu să tremure.

– „De ce îmi spui toate aceste lucruri, Fratele meu? Odihnește-te...”

– „Să mă odihnesc? S-a odihnit Domnul Nostru măcar pentru o clipă cât a fost printre noi? Ascultă-mă... Îți spun toate acestea pentru că vreau adevărul, pentru că există pagini ale inimii mele care nu au fost niciodată deschise și pentru că nu poți urca spre Soare având un colț de umbră în interiorul tău... Nu cu adevărat, nu complet... El mi-a spus asta.”

– „El ți-a spus să mori?”

– „El mi-a spus să trăiesc o altă viață... și să sugrum minciuna vieții pe care noi am inventat-o în această lume, Chiara... Ca toți ceilalți, l-am ajutat pe cel rău, agățându-mă de el și luându-l în serios.”

– „Dar tu ai renunțat la tot...”

– „Nu am putut să renunț... să mă lupt.”

Sub pătura pe care o trăgea peste el, Francisc și-a reținut un suspin și am crezut că delira din nou. Am vrut să-i dau puțină apă, dar el a refuzat-o, strângându-mi și mai tare trei degete cu degetele lui.